

С.12 Прокинувся. Подумав про вчорашній день. Зрозумів, що нічого не пам'ятаю.

С.20 Чарівна дівчина мрійливо відкрила зошит...

«Збирайте ж собі скарби на небі...» Матв. 6:20

Флешка

№1 (20)
2011

Молодіжна християнська газета

КОЛИ «КОХАННЯ» НЕ ХОЧЕ ЧЕКАТИ...

Дошлюбний секс – задоволення чи гріх?
Ти правильно зрозумів! Це питання поставлене саме тобі!

С.2

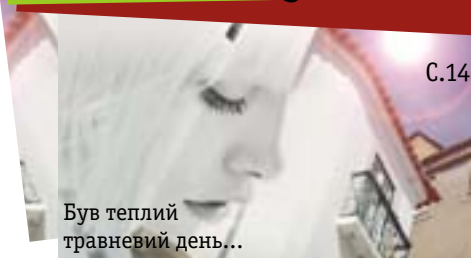
Солом'яне подружжя

С.4

Поговоримо про
шлюб без штампу у паспорті

Я тепер бачу!

С.14

Був теплий
травневий день...

КОЛИ «КОХАННЯ» НЕ ХОЧЕ ЧЕКАТИ...

Дошлюбний секс – задоволення чи гріх?

Ти правильно зрозумів! Це питання поставлене саме тобі!

У тебе вже є відповідь чи, можливо, кілька варіантів відповідей?

Чи можуть молоді люди дозволити собі такі стосунки до шлюбу?

Авжеж, можуть! Адже багато хто так і робить, а вік, коли молодь починає сексуальні стосунки, з кожним роком все молодший і молодший. Чи не так?

Думаю, ти погодишся зі мною.

Але чи правильно це? Чи завжди правильним є те, що роблять багато чи більшість?

Хто б ти не був, хлопець чи дівчина, дозволяй мені бути відвертим і чесним з тобою в цьому питанні. Я розумію, що важко дивитися на порушену тему під іншим кутом, коли твої однолітки давно вже не «хлопчики» і не «дівчатка» і для них такі стосунки стали нормою життя. Але все ж, ти, і я, і кожен має право думати інакше, чинити інакше, має право на свою думку й на прийняття особистого рішення. А щоб бути особистістю, треба мати особисті переконання в цьому та інших питаннях.

Якщо залежати від того, що думають або як роблять інші, так, можна просунути вперед, досягти успіху, але, погодься, можна й

перекреслити все своє майбутнє.

Давай разом подумаємо, адже ми нічого не втрачаємо, а може, навіть і здобуваємо!!!

Отож, хочу знову запитати тебе: коли можна починати статеві стосунки?

Можливо:

– коли ти дізнався, що твоя дівчина не має венеричних хвороб?

– після того, як він пообіцяв одружитися з тобою?

– після заручин?

– після реєстрації в РАГСі?

– коли ви вирішили жити просто під одним дахом, у так званому цивільному шлюбі?

– коли ви просто кохаєте один одного?

– з того часу, як усвідомив, що вже готовий до цього?

Коли?

Ти ж не хотіла б вийти заміж за хлопця, котрий, як кажуть у народі, «пройшов Крим і Рим» і потім дістався тобі в чоловіки, як вичавлений лимон?

§ Тема номера

Ти ж не хотів би одружитися з дівчиною, котра пройшла вже не через одні руки, а потім дісталася тобі за дружину, як викручена ганчірка для підлоги, після того, як багато хто витер об неї «ноги»?

Насправді:

– Ти хочеш красиве, чисте, свіже, те, що належало б тільки тобі.

– Ти хочеш бути першим для своєї дружини чи чоловіка.

Чи не так?

Тому запрошую тебе звернутися до першоджерела й послухати, що про це говорить Біблія, так-так, саме Біблія. Чую, як ти, можливо, запитуєш: «А до чого тут Біблія?». Відповідь: саме Біблія відкриває коли, що й навіщо. І все, що не узгоджується з нею, варто піддати сумніву.

«І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!.. І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, і стала людина живою душею... І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, і заснув він. І Він узяв одне з ребер його, і тілом закрив його місце. І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама, на жінку, і привів її до Адама. І промовив Адам: Оце тепер вона кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка. Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони одним тілом» (Буття 1:27–28; 2:7; 2:21–24).

Яка ж послідовність простежується тут?

1. Бог створює людину: чоловіка та жінку.
2. Першим – чоловіка, Адама, другою – жінку, Єву.
3. Приводить жінку до чоловіка, як подарунок від Себе.
4. Поєднує їх у шлюбі, створює сім'ю.
5. Благословляє цей шлюб.
6. І лиш тоді промовляє слова, які передбачають право на інтимні стосунки: «Плодіться й розмножуйтеся».

Бог є Творцем людини, а також й інтимних

стосунків. Але ці стосунки є законними й благословенними, коли мають місце не до шлюбу й не поза шлюбом, а тільки в шлюбі.

Шлюб – це двері до інтимного життя.

Якщо хтось все робить за іншим сценарієм, до шлюбу чи поза шлюбом, то Біблія називає таких людей «блудниками» (хто вступає в статеві стосунки до шлюбу) і «перелюбниками» (хто має статеві стосунки поза шлюбом).

І в Новому Заповіті цей принцип залишається непорушним: «Нехай буде в усіх чесний шлюб та ложе непорочне, а блудників та перелюбів судитиме Бог» (Євреїв 13:4).

І хай світ, у якому ти живеш, і Голівуд зі своїми фільмами, і навіть твої однолітки визнають іншу мораль щодо інтимних стосунків, проте істина в цьому питанні залишається такою, якою її висвітлює Біблія і сам Творець цих стосунків.

Просто подумай: який відсоток щастя в житті тих, хто живе не за біблійним сценарієм щодо сексу? Суцільні розлучення, зміна партнерів, розпусне життя, венеричні хвороби, розбите серце, зрада, діти зі зламаним життям, які часом не знають ні батька, ні навіть матері тощо.

Ти за таке «кохання»? Ти за таке «щастя»?

Дуже мало сьогодні йдеться про зворотний бік медалі. А я не хочу, щоб ти плив за течією. Але щоб пережив справжнє кохання й щастя з тим, кого будеш любити все життя, з ким будеш ділити радість і насолоду в усьому, в тому числі й у сексуальному житті, бо те, що законне, те й благословенне і приємне.

На одній молодіжній зустрічі, де розглядалася ця тема, одна дівчина впевнено заявила: «Я хочу зберегти себе в чистоті й недоторкності для свого майбутнього чоловіка».

Бажаю й тобі прийняти таке рішення, і ти ніколи не пошкодуєш про це.

Та якщо ти став на той шлях, як усі, не пізно зупинитися, попросити в Бога прощення й жити по-іншому, як справжній чоловік і жінка, котрі поважають передусім самих себе та іншого, а також Бога, Котрий благословляє всіх, хто живе за Його Словом.

Будьте щасливі!

І пам'ятайте: справжнє кохання вміє чекати!

Володимир ВЕЛЕЧУК

Солом'яне подружжя

Ще в старі часи стосунки чоловіка і жінки, не скріплені офіційним союзом і церковним вінчанням, вважалися блудом і ганебною справою. Але пройшов час, змінилися звичаї, і термін "цивільний шлюб" набув іншого значення. Зараз так називають стосунки, в основі яких лежать лише почуття чи вигода або інші якісь мотиви, скріплені усним договором і офіційно не визнані ні церквою, ні державою.

Люди сьогодні ставляться до цього по-різному, і якщо на вулиці провести опитування, то можна почути найрізноманітніші думки та відповіді:

Михайло: "Така форма шлюбу без печатки в паспорті, без будь-якої відповідальності, без обов'язків і прав дуже навіть зручна. Я спробував, і мені це сподобалось".

Світлана: "Найскладніше для мене – це стан неповноцінності: я – і дружина, і не дружина. Деякі чоловіки розглядають це як показник моєї доступності. Дуже складно з батьками. Я думаю, що якби наші стосунки були зареєстровані в РАГСі, все було б інакше, а подружки не називали б мене "солом'яною дружиною".

Хоч би яким сучасним не було поняття «цивільний шлюб», експерименти з такою вічною цінністю, як сім'я, все одно є нечесними, розбещеними й грішними. Раніше це називалося ганебним словом "співмешкання", зараз же "цивільний шлюб" настільки актуальний і модний, що багато молодих (і не дуже) пар не

починають законного спільного життя, не пізнавши й не відчувши один одного на всебічну сумісність.

Причини, за якими "солом'яні" подружжя не реєструють свої стосунки, різні. Для чоловіка – це прекрасна можливість уникнути зайвої відповідальності. Для жінки – це найчастіше прагнення утримати чоловіка. "Подружжя" переконують довколишніх, а насамперед самих себе, що головне – це почуття, а формальності потім. Залишаючи собі можливість для відступу, чоловік може й не усвідомлювати, що він цим ображає жінку й змушує її перебувати в психологічному дискомфорті. Адже навіть за ідеальних стосунків у такій сім'ї жінка підсвідомо боїться залишитися сама набагато більше, ніж це було б при стосунках, зареєстрованих державою.

Цікавим є такий факт. За результатами опитувань пар, котрі живуть у цивільному шлюбі, більше 90 % опитаних жінок вважають себе заміжніми, тоді як 85 % чоловіків вважають себе неодруженими. На жаль, кількість таких шлюбів без реєстрації з кожним роком зростає.

Одночасно зростає й кількість абортів, матерів-одиначок, зростає ціле покоління "цивільних" дітей. Загальновідомий також факт, що "співмешканці" частіше схильні до алкоголізму й наркоманії, страждають на венеричні захворювання, вплутуються в злочинні зв'язки.

Мабуть, порушення та ігнорування Божих законів серйозно даються взнаки любителям "вільного кохання". Ось що говорять про такі стосунки віруючі християнські протестантські церкви:

Ірина: "Цивільний шлюб за своєю сутністю протилежний до Божих постанов, тому що Його воля в тому, щоб люди жили в законних стосунках".

Вадим: "Я сам прожив у цивільному шлюбі кілька років і можу сказати одне: чим довше це триває, тим менша ймовірність, що шлюб буде коли-небудь зареєстрований. У цивільному шлюбі в людей виникає відчуття тимчасовості, несерйозності стосунків. Я зрозумів, що тільки любов, яку дає Бог, рішення і дії, засновані на Його Слові, здатні виправити будь-які несправжні стосунки".

Цивільний шлюб рідко стає офіційним, тому що підсвідомо людина сприймає такі стосунки, як "чернетку", якій властиво містити безліч помилок і виправлень. А "чернетки" зазвичай викидають у відро для сміття, аби поступитися місцем новому аркушу, на якому пишеться доля людини наново. І теж не обов'язково на чистовик.

Костянтин ШАПОВАЛОВ,
"Камень Краеугольный"

Слово директора, або Страхування

Кому з нас не знайома ситуація, коли якийсь прудкий, балакучий чоловічок, зустрівши нас у найбільш несподіваному місці й у найбільш несподожний час, намагається почати розмову з метою що-небудь нав'язати чи продати?

Реакція, як правило, знайома: невдоволення, удаваний інтерес, бажання покепкувати й, нарешті, позбутися нав'язливого «благодійника».

Я хочу розповісти про одну незвичайну для мене зустріч, котра опісля змінила все моє життя. Сидів я якось на лавці, насолоджуючись першими променями весняного сонечка, й думав про те, як добре та приємно жити під мирним небом, маючи все необхідне для життя. У цю напрочуд недоречну мить до мене підійшов чоловік середніх років з книгою в руці й, загадково усміхнувшись, звернувся з питанням:

– Можу я з Вами поговорити?

– Про що? – невдоволено пробурмотав я, даючи зрозуміти, що не маю наміру вислуховувати довгі промови.

– Про страхування життя, – відповів незнайомиць, сідаючи поруч.

– Ні! – заперечив я, зрозумівши, з ким маю справу. – Я вже застрахований на всі випадки життя: від пожежі, повені, крадіжки, нещасного випадку, судових витрат, нанесення шкоди, і моє життя теж застраховане!

– А від смерті Ви застраховані? – навіть не збираючись іти, продовжував він.

– Від смерті ніхто не застрахований, – відказував я, – а коли я помру, мої рідні будуть забезпечені матеріально.

– А Ви, що буде з Вами? – не вгамовувався непроханий співрозмовник.

– Про що Ви говорите? – дивувався я. – Що

за страхування Ви пропонуєте?

– Страхування від смерті, – відповів агент, багатозначно подивившись мені в очі.

Це повідомлення мене насмішило, і я з неприхованим сарказмом запитав:

– І як же це функціонує?

– Дуже просто, – непорушно відповів він, – страхувальник, якщо і помре, живе й житиме вічно!

Після цього судження мій терпець увірвався і я перейшов у контратаку:

– Це ж треба, що тільки не придумують, аби на людях нажитися!

– А це страхування безкоштовне, – витримавши невелику паузу, спокійно відповів агент, – це подарунок.

– Не плетіть дурниць, такого не буває, – продовжував я, – якийсь за це все ж таки треба розраховуватися.

– Ні, – доводив мені настирливий незнайомиць, – треба тільки прийняти рішення, а всі витрати вже оплачені Директором страхового агентства!

– Облиште, – заперечив я знову, – у цьому світі нічого робиться за дарма, скрізь обман!

– У цьому світі? Можливо, – вперше погодився зі мною мій співрозмовник, – але наша компанія не від цього світу.

Це вже ставало дедалі цікавішим, і я вирішив загнати цю балакучу персону в глухий кут, поставивши конкретне запитання:

§ Story

– А яку гарантію може дати Ваше агентство?

– Слово Директора, – незворушно відповів той. – Його Вам доведеться прийняти на віру.

– Теж іще гарантія, – промовив я, махнувши рукою в його бік.

– Невже Вам дають більшу гарантію агентства цього світу? – запитав агент, змусивши мене на мить замислитися.

– Але якщо знайомий з усіма пунктами договору, знаєш правила, умови та закони, то...

– А коли раптом війна чи банкрутство компанії? – перервав мене страхувальник.

– Ну-то що ж, треба сподіватися на краще, – викрутився я.

Та ніщо вже не могло зупинити досвідченого агента, і він став доводити мені переваги його страхування:

– Ви сподіваєтеся на тимчасові блага, а я Вам пропоную вічні. Ви маєте страхування в разі земного суду, на якому Вам все одно необхідно бути присутнім, а я Вам пропоную страхування, за яким Ви можете не бути на страшному суді після смерті.

– Ну якщо такий суд й існує, то від нього ніхто не ухилиться, – спробував я спустити свого співрозмовника на землю.

– Правильно, але за наших страхувальників вже заплатив викуп Сам Директор.

– А що Він з цього має? – поцікавився я.

– Він ні в чому не має потреби, – захоплено відповів агент. – Він самодостатній, Йому потрібне лише спілкування з нами в Його офісі.

– А що ж потрібно з мого боку? – запитав я, щоб нарешті розставити всі крапки над «і».

– Просто погодитися.

– Ну що ж, – не маючи наміру більше продовжувати дискусію, сказав я, – прочитайте мені всі пункти договору.

Агент відкрив книгу й прочитав:

– Ви згодні скористатися викупом, давно заплаченим за Вас, і Ви згодні спілкуватися з Директором агентства в земному житті й у вічному.

– І все? – здивувався я. – Умови загалом прийнятні...

– І головне: Директор Сам допоможе Вам їх дотримуватися, – не даючи мені отямитися, продовжував агент. – Він укладає з Вами договір під Свою відповідальність!

Подумавши, що, власне, нічого при цьому не втрачаю, я рішуче махнув рукою й промовив:

– Згоден!

Агент простягнув мені свою книгу – договір, яку я прочитав від початку до кінця.

– У мене таке дивне відчуття полегшення й задоволення! – із захватом помітив я.

– Це буває з усіма, хто укладає договір з нашим агентством, – поплескавши мене по плечу, сказав мій новий знайомий і продовжив повчання. – Ви отримуєте невидиму печатку, яка дає Вам право на отримання життя зі страхуванням, і за нею люди будуть впізнавати у Вас агента, коли Ви будете рекомендувати це страхування далі.

Будучи практичною людиною, я не зміг не поставити ще одного тривожного для мене питання:

– А що я буду мати за рекомендацію третім особам?

– І це передбачено Директором, – втішно зауважив агент. – Ви будете мати дві речі: досконалий радість в цьому житті й подарунок у вічному, про який знає лиш Сам Директор.

– Чудово! Як добре, що Ви до мене підійшли! – вигукнув я й підписав договір.

– Вітаю! – простягаючи мені руку й піднімаючись з місця, сказав мій колега. – Бажаю успіхів! І не забувайте, що Ви тепер є представником нашого агентства.

Відтоді я – представник цієї чудової страхової компанії і, користуючись нагодою, хочу запитати тебе, дорогий читачу:

– А ти застрахований від смерті?

Геннадій ФІШБАЙН

Я ВМІЮ ЛІТАТИ

Це сталося зі мною
несподівано. Я навіть
точно не можу сказати,
коли це сталося. Просто я
зрозумів, що вмію літати.

Вам знайоме відчуття польоту? Ви
ніколи не відчували приємного
лоскотання, яке пронизує вас
аж до п'ят? Тоді вам мене не
зрозуміти.

Одного разу, сидячи на даху
п'ятиповерхового будинку, я
подивився вниз і зрозумів:
ніхто не вміє літати, тому
що люди втратили відчуття
польоту, відчуття свободи.
Їм наче щось заважає
всередині. Ми припинили
дивитися вгору, на небо, на
ту частину світобудови, яка
ніколи й нікуди не поспішає.

Вона непорушна й водночас
ніколи не буває однаковою. День
і ніч змагаються один з одним,
силкуючись відвоювати хоча б
маленький зайвий шматочок для
себе, не розуміючи, що їм обом
знайдеться місце.

Люди припинили вміти літати,
але час від часу кожен з нас у
найпотаємнішому куточку своєї
душі плекає думки про політ. Політ

Можливо,
цей факт комусь
видається неймовірним,
а може, хтось покрутить
вказівним пальцем
біля скроні, але факт
залишається фактом: я
вмію літати.

§ Цікавості

– велика мрія й велика трагедія
людства. Просто ми забули, як
це потрібно робити насправді та,
найголовніше, навіщо це потрібно.

А я знаю навіщо і знаю як. Просто
там, за межами наших можливостей
і думок, живе Він. Він великий і
люблячий. Тільки від одного Його
дотику розверзаються гори й від
однієї Його усмішки заспокоюються
діти. Обличчя Його ніхто не бачив,
але Він завжди поруч. І головне – з
Ним можна говорити. Тільки для
цього потрібно навчитися літати.

Хочете, я вас навчу?

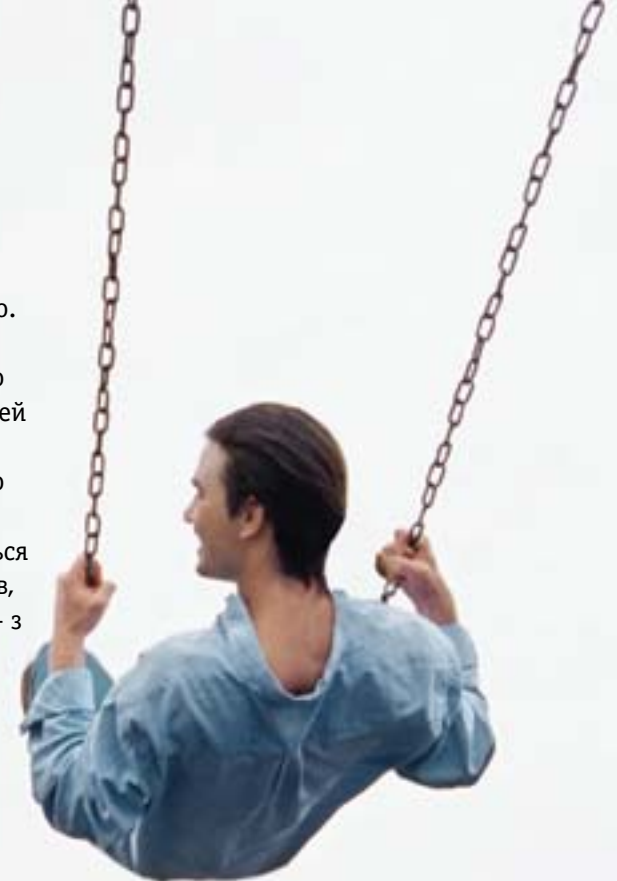
Схиліться на коліна, закрийте очі
й мовчіть.

Так, так, я не жартую. Мовчіть,
допоки ваше “я” не стихне
всередині.

Тиша повинна наповнити всю вашу
сутність, кожную клітинку вашої
душі. Коли це відбудеться, почніть
дякувати.

Дякувати за все, що наповнює
навколишній світ. І після цього
прийде Він і візьме вас на руки.

Справжній політ – це коли вас на
руки бере Він, ваш Бог, ваш Батько,
ваш Творець. Той, Хто любить вас. Від
Його дихання тріпоче ваше серце, і

Його
руки
перетворюються на
два білосніжних крила у вас за
спиною.
Тільки не озирайтеся довкола,
дивіться на Нього й розмовляйте з
Ним.

Коли мені важко й сумніви чорною
завісою застилають очі, я стаю на
коліна й злітаю.

Я вмію літати.

ЩО ДЛЯ ЩАСТЯ ТРЕБА?

Віруючі люди частіше задоволені своїм життям, ніж невіруючі. До того ж, багато з них простіше виходять зі складних життєвих ситуацій, як-от: втрата роботи.

Це дані дослідження, проведеного під керівництвом Королівського економічного товариства (Великобританія). Серед опитаних – тисячі людей з усієї Європи.

«Аналіз результатів показує, що

релігійні люди психологічно менше страждають від безробіття, ніж нерелігійні», – зазначив у інтерв'ю британській газеті "The Times" керівник дослідження, професор Ендрю Кларк. Крім віри, до стану спокійного достатку й протистояння стресам ведуть і інші чинники, наприклад: виховання в релігійній та стабільній сім'ї.

«Ці результати відповідають також іншим дослідженням, які свідчать про те, що релігія діє позитивно»,

– вважає Леслі Францис з університету Варвіка (Великобританія).

ЖИТТЯ БЕЗ ЗАБОРОН...

Один день з життя
Василя:

09.00 – Прокинувся.
Подумав про вчорашній
день. Зрозумів, що нічого
не пам'ятаю.

09.30 – Умився. Стало
легше. Згадав, що був у
Володі.

09.45 – Зазирнув у
холодильник. Не побачив
там навіть тритижневої
свіжості хотдога.

10.00 – ЗНОВ!..
Запізнився на роботу... А
раптом не помітять?

17.00 – А я й забув, що
сьогодні Всесвітній день
косинуса! Хто біжить за
пляшкою?

20.00 – Так, через
півгодини до Наталки.
Аби знову не спізнилася.
Минулого разу доки
чекав її, чотири цигарки
викурив... перевитрата.

22.00 – Тетяна
зачекалася напевно...
Цікаво, який вона там
сюрприз підготувала?

03.00 – Ех, вранці на

роботу. Прийду – відразу
спати!

І так з дня на день,
крім свят і вихідних.
Звичайно, фраза "Їж,
пий, веселись, бо
завтра помреш..." дуже
актуальна сьогодні.
І не дивно, адже так
весело весь час жити, як
хочеться. Навіщо шукати
важких шляхів? З такими
думками багато молодих
людей "існують" довгі
роки, не заглиблюючись
і не намагаючись
дізнатися правду.

Якось, зустрівши одну
знайому, я зробила
їй зауваження з
приводу надто короткої
спідниці. На що вона
відповіла: "А мені так
подобається! Якщо є чим
похизуватися, навіщо це
приховувати?".

Справді, навіщо? Ну
сподобається твоє
вбрання якому-небудь
Василію. А що потім?
Після зустрічі з тобою
він побіжить до якої-
небудь Тетяни.

Важко усвідомлювати те,
що спосіб життя, який
веде основна частина
людства, може бути
помилковим і дуже
згубно впливати як
на моральне, так і на
фізичне здоров'я.

Ми можемо жити, не
розуміючи, що робимо
помилки. А може, ми
просто не хочемо цього
зрозуміти? Виставляючи
назовні фізичну красу
й забуваючи про
внутрішню, молоді люди
просто займаються
самообманом,
неправильно обираючи
пріоритети.

Звичайно, вік живи –
вік учись. Мудрості
набратися можна
завжди. Але хіба не
краще зробити це
раніше, ніж потрапиш
у глухий кут цього
"солодкого життя".

Певна річ, всі ми – люди
вільні. У нас є свобода
слова і не існує цензури.

І ці явища вважаються
настільки позитивними,
що люди починають
ними пишатися.

Так, чимось обмеженим
не хочеться бути нікому.
Слово "незалежність"
стало дуже популярним
сьогодні, але протилежне
йому – "залежність" –
ще більш актуальне в
сучасному житті.

Більшість із нас залежить
від оточення. Ми
потрапляємо під так
звану "цензуру мас", яка
не дозволяє виділятися
серед інших. Реальність
самообману настільки
велика, що звільнившись
від однієї цензури,
мимоволі опиняєшся під
владю іншої – більш
жорстокої й небезпечної.

Задумаймося саме зараз
над тим, що означає для
нас життя й наскільки
важливо усвідомлювати
істинний його сенс.

Аня РИБИЦЬКА

Я ТЕПЕР БАЧУ!

Усе було добре. Був теплий травневий день... Світило яскраве сонечко, і дув ніжний вітерець. Здавалося, ніякі тривоги, проблеми та переживання не зможуть порушити спокій.

Та саме тоді, коли я взагалі не очікувала, прокинувшись вранці, зрозуміла, що майже нічого не бачу. Перед моїми очима з'являлись незрозумілі плями, які заважали мені бачити, і все було розмите. Спочатку я подумала, що все минеться. Я просто застудилася, і нічого страшного не сталося. Спробувала прокапати очні краплі від застуди, але вони не допомогли. До вечора мені стало гірше. Тато сказав, що якщо до ранку не пройде, то він повезе мене до лікарні.

Їхати в лікарню не хотілося. Я саме закінчувала 11 клас і повинна була здавати останнє тестування з англійської мови. У лікарні на прийомі в лікаря я не змогла назвати жодної літери з дошки, навіть найбільшої. Переді мною була тільки біла пляма. На моє запитання, що зі мною, лікар відповів, що направляє мене до Миколаївської районної лікарні. Але дозволив мені здати тести.

Наступного дня ми з татом поїхали на тести, а потім до лікарні. У моїй душі все ще жила надія, що мені всього лиш випишуть ліки і я поїду додому. Але, оглянувши мене,

лікар сказала: «Ти залишишся в лікарні як мінімум на місяць». Я нічого не змогла відповісти. Все, що я пам'ятаю, це слова, які лікар писала: «Якщо не почати лікування, наслідки можуть призвести до повної втрати зору».

Коли тато поїхав, я зайшла в палату, сіла на ліжко й почала плакати. Звертаючись до Бога, я запитувала Його: «Чому, Господи, Ти допустив це в моєму житті? Ти ж знаєш, що мені потрібно відвозити документи в інститут. Ти знаєш, як я хочу вступити туди!». Але потім, заспокоївшись, я сказала: «Ні, Господи, якщо Ти допустив це в моєму житті, значить, Ти приготував для мене щось особливе». Того вечора я молилася, просячи Бога про чудо зцілення. Виконавши всі призначені лікарем процедури, я лягла спати.

Вночі я почула пронизливий крик. Прокинувшись, побачила біля свого ліжка жінку з маленьким хлопчиком, у якого очі були перебинтовані. Я запитала її: «Що трапилося?». Вона відповіла, що Павлик, так звали хлопчика, грався з братиком, і той потрапив йому палицею в око. Вранці я ближче познайомилася з цією жінкою, і ми почали часто спілкуватися. Павлик постійно плакав, боявся людей в білих халатах. Йому зробили дві операції, але нічого не допомогло.

Так минув місяць. Щоранку, прокидаючись і відкриваючи очі, я сподівалася, що мені стане краще. Але результатів не було жодних. Лікарі були здивовані, чекали результатів ще одних аналізів. Відкриваючи Біблію, я розуміла, що не можу її читати. Одна думка про це приводила мене просто в жах. Іноді в голові бентежилась думка про те, що я ніколи не зможу вже бачити і з цим треба змиритися. У молитві звертаючись до Бога, я просила Його: «Господи, допоможи, щоб я могла читати хоча б Біблію. Як же я буду розповідати людям про Тебе, якщо я не бачу?».

Багато молитов линуло до Бога за мене, коли я лежала в лікарні. Мої батьки, а також брати та сестри старанно молилися, підтримували мене й вірили у зцілення.

Нарешті, батьки вирішили відвезти мене до Одеської очної поліклініки ім. Філатова. З Божою допомогою я за день зробила всі аналізи, які в Миколаєві робила два тижні. Мене оглянув сам професор, на прийом до якого дуже важко було потрапити. А моя лікарка у відділенні так переживала за мене, що приходила до мене разів зо три на день, запитуючи, як я себе почуваю після кожної процедури.

Незважаючи на те, що в душі моїй все ще жив страх, саме тоді я відчула, що Бог поруч зі мною, причому настільки близько, що я навіть уявити собі не могла.

Мама з Павликом залишилися в Миколаєві, та ми обмінялися номерами телефонів. Кілька днів по тому його мама зателефонувала до мене й, плачучи, сказала, що лікування марне, результатів немає, і вона не знає, що робити. Я, не довго думаючи, відповіла: «Приїжджайте до Одеси. Я домовлюся з лікарем, який

оглянув мене, і він обстежить Павлика».

Вони приїхали. Їх поклали у відділення, що неподалік від мого, і протягом лікування ми спілкувалися й підтримували один одного. Вони мали перебувати в лікарні протягом місяця, і Павлику повинні були зробити ще одну операцію. Пройшов цей довгий місяць переживань, сліз та молитов...

Якось вранці, в черговий раз відкриваючи Біблію, я зрозуміла, що поступово настає прозріння, і я бачу. З кожним днем результати ставали все кращими й кращими. Після чергового огляду лікар сказала: «Я збираюся тебе виписати. Курс лікування ти пройшла, вдома ще деякий час будеш приймати ліки, і буде ще краще». Яке ж було моє здивування, що й Павлика виписали цього ж дня. Виявилось, що ми живемо недалеко один від одного й можемо поїхати додому одним поїздом.

Те почуття, яке переповнювало моє серце, неможливо описати. Це була радість! Радість і вдячність Богу за чудову відповідь на молитву! Адже я так хотіла додому!

За 2 місяці, проведених у лікарні, я розмірковувала над своїм життям більше, ніж коли-небудь. Згадувала, як говорила раніше до Господа: «Хочу те чи інше». А тепер тільки благала: «Господи, нічого не хочу. Лише б бути здоровою! Лише б бачити!».

Зараз я вчуся, там, де хотіла, в Українському гуманітарному інституті. До цього часу спілкуюся з родиною Павлика й вірю, що одного разу вони прийдуть до Церкви, як і обіцяли.

Уляна Ляховська

ЦЕ ЦІКАВО:

Коли права півкуля мозку не працює, людина не спроможна визначити, хто з групи співрозмовників звернувся до неї з питанням, якщо тільки вона не дивилася в цей момент йому в очі.

Як популярно сьогодні проколювати усілякі частини тіла, вставляючи в проколи різні фентікоси.

О, а останній крик “моди” – це розрізати собі язик на дві частини або вросити в тіло пластини з дорогоцінних металів! Правда, звучить “з інтригою”?.. Ніс, язик, пупок, інтимні частини тіла – все це поле для такого роду “творчості”. Здавалося б, на дворі millenium, ось і врощу собі, приміром, залізні пластини й стану схожою на термінатора в розрізі, та не все так просто! А ще можна попроколювати себе з усіх сторін, повставлявши всіляких залізьяк, і сміливо зазіхати на роль африканського ватажка в голлівудському фільмі. Розріж собі язик на дві частини, так літні люди тебе з вампіром будуть плутати й розбігатися хто-куди... Ну добре, пожартувала! Пропоную нам, християнській молоді, розібратися у всій цій новомодній веремії.

Психологи стверджують, що до пірсингу можуть спонукати три причини:

1. Природжений мазохізм.
2. Прагнення бути схожим на чумного баскетболіста Денніса Родмена.
3. Бажання привернути до себе увагу громадськості.

До пірсингу ставлять дуже жорсткі вимоги. Спеціаліст з пірсингу має працювати в стерильних умовах. У жодному разі не слід підпускати до себе “спеціаліста” з проколювальним пістолетом, оскільки цю штучку практично неможливо продезінфікувати. Отож, весь цей у прямому й переносному значенні прокол може стати причиною різних хвороботворних пошестей. Та головне, якщо ти твердо вирішив, що для повного щастя тобі не вистачає сережки в носі, запам’ятай: подібні дії не можуть бути розцінені з юридичної точки зору як

членушкодження, бо ти сам цього зажадав!

Багато хлопців думають: “проколю собі язик, вставлю туди срібну пупиришку й від дівчат відбою не буде, стильним стану!”. Дівчата теж гарні, оскільки думають майже так само. А чи знаєте ви, що під язиком знаходяться дві життєвоважливі артерії, і невмілий рух “спеціаліста” може призвести до фонтану крові! Хто знає, чи вийде її вчасно зупинити? І ще, **проколотий язик перші три-чотири дні збільшується в 2-3 рази** й не поміщається в роті. З часом на твоїй залізній пупиришці буде утворюватися жирний наліт, який може викликати напади відрази в довколишніх. Навіть не хочу говорити про розрізаний на дві частини язик, страждань буде ой-ой-ой як багато та ай-ай-ай як довго! Ну а шипилявити само собою будеш!

Тепер трохи про пупки... **Гояться ці самі пупки від трьох до дванадцяти місяців**. Багатьом набридає ходити з запаленим пупом, і вони здаються завчасно, витягуючи прикрасу, в результаті утворюється вкрай неприємний абсцес. Навіть при належному догляді прокол може дуже боліти, утворюються нагноєння, а іноді й лущення шкіри.

Проколюючи брову, ти можеш стати жертвою синця, що займає велику частину очниці, він буде наштовхувати довколишніх на думку про якийсь програний тобою боксерський поєдинок. Один невдалий рух щодо обличчя – і можеш вважати, що шматочок м'яса разом із сережкою в тебе в руці.

Тепер поговоримо про носи... **Гоїтися після проколу ніс у тебе може й два, й три місяці**. Незручності є: в носі не поколупатися, доводиться змиритися з необхідністю чесати проколоту ніздрю спеціальним тампончиком на паличці. Також доводиться бути обережним, витираючи обличчя, інакше гвоздик може зачепитися за рушник і...

Проколюючи інтимні частини тіла, ти піддаєш себе набагато більшим випробуванням, ніж були описані вище, а головна небезпека в тому, що ймовірність **занести інфекцію збільшується на 70 %**.

А тепер давайте трохи подумаємо: “Навіщо тобі потрібен цей пірсинг???”. Адже він є суцільною проблемою класу ультра-сі! Багато хто сьогодні зважується на пірсинг. Гарними бути хочуть! Цікаво, а чи замислювалися вони над тим, що таке краса. Адже красу передусім повинна випромінювати вся твоя сутність, твої очі, усмішка, а не зовнішні атрибути. Чесно кажучи, пірсинг – це знущання над власним тілом! Усі ці проколи й надрізи суперечать Біблії. Навіщо вони тобі? Ти, звичайно, можеш слідувати за прикладом багатьох твоїх одноплемінників, якщо вважаєш себе частиною цього натовпу. Але наше тіло досконале без усіляких там цвяхів і кілець. Бог все продумав, перш ніж створював нас... Хочеш бути стильним? Тоді будь самим собою! Стиль – це обличчя нашої душі, яке виявляє наш характер точніше, ніж сама зовнішність і різноманітні новомодні атрибути.

www.imbf.org

Флешка

§ Поезія

Однажды вечером в кругу одной семьи,
Шел разговор сердечный откровенный:
Что каждый подарил бы в знак любви
Спасителю, сошедшему на землю?

Отец сказал: «Нет в мире ничего,
Чего достоин Он, любвеобильный!
Я ноги бы в слезах омыл Его,
Уставшие от стезей мира пыльных».

«А я бы ложе лучшей простыней
Усталому Спасителю покрыла,
Чтобы нашел Он отдых и покой» –
С улыбкой нежной мать проговорила.

И только мальчик маленький молчал,
Задумчиво глядя во тьму, в окошко.
«А ты бы что, сынок, Иисусу дал? –
Спросил отец – Скажи нам честно,
крошка».

Ответил тихо мальчик: «У меня
Игрушка есть для сердца дорогая,
Из плюша я отдам Христу коня».
И рассмеялась вся семья родная.

Смеялись долго... Вдруг раздался стук.
Дверь открылась. Все умолкли сразу.
В глазах отца семьи блеснул испуг:
Вошел унылый бож в одежде грязной.

В опорках ноги, из прорех торчат
Ступни немые. Небранный, некрасивый.
Униженность в осанке и в очах.
«Что нужно вам?» – спросил отец
брезгливо.

«Нельзя ли мне в сарае вашем ночь
Поспать?» – спросил униженно бездомный
«Нет, нет!» – сказала мать – «Ступайте
прочь!
Мы на ночь не пускаем незнакомых».

Слово и дело

«Постойте, дядя!» – мальчик закричал,
Слезу смахнув ладошкой украдкой –
«Я Богу дать лошадку обещал...
Возьмите, дядя, хоть мою лошадку!...»

Калитка тихо скрипнула опять,
Семья сидеть осталась тесным кругом,
Но глаз не смели ни отец, ни мать
На мальчика поднять; ни друг на друга.

Мы часто в жизни не жалеем слов,
Красивых слов, напыщенных, ничтожных.
На деле познаются лишь Любость
И Доброта, слова без дела – ложны.

ТАЄМНИЧИЙ ДОТИК

Чарівна дівчина з кучерявим волоссям красивого золотистого відтінку та яскравими зеленими очима мрійника відкрила останню сторінку зошита й легкими штрихами щось вимальовувала на папері. Ішов урок. Учитель щось говорив, але дівчина думала про своє. Вона, нічого не помічаючи, притулила до напіврозкритих червоних губ кінець ручки, а в очах її палав вогонь натхнення. Юна мрійниця була далека від реальності, в місцях, відомих лише їй...

§ Story

Це були чудові місця – країна, котра часто снилася, жила в її мріях. Там сонячні промені ласкаво обіймають землю, заливаючи золотом її безкрайні зелені простори. Зелений килим прикрашений розмаїтістю квітів. Їх пелюстки немов світяться зсередини, наповнені світлом і теплом. Прозорі, сині, небесно-блакитні, червоні, чимось схожі на маки. Але є й місця, вкриті таємницею. Потопаючи в білих хмарах, вони полонять своєю загадковістю. Слідом за ними ліс. Високі стрункі дерева переможно простягають пишні гілки до щедрого сонця. Тиша лісу, зіткана з шелесту листя, часом переривається заливистим співом птахів. Він наповнений неусвідомленою величчю. Мовчазний для людей, він зберігає свої таємниці. Ліс простягається аж до моря, утворюючи високий стрімчак. Море легко піднімає свої бурхливі зелені води і з несподіваною бурхливою енергією гнівно кидає їх на непідступні скелі. Картина ця наповнює душу благоговінням і почуттям, схожим на повагу й змішаним з вдячністю.

На вершині кручі розкинулося чудове місто зі скла, котре сяяло всіма барвами веселки в променях сонця на сході. Гострі

шпилі дахів найкрасивіших будівель, створених майстерною рукою художника, прагнуть увись, до червоного світила.

Дівчина летить в повітрі, наче ангел. Вітер розвіває її волосся, й неслухняними пасмами воно спадає на її усмінене обличчя. Вона відчуває, що внутрішньо така ж чиста і світла, як і ця країна. А все в поєднанні – частина чогось великого й могутнього, що може підкорити світ, зробити його прекрасним. І вона хоче цього всією душею й усім серцем. Більше того, вона вільна й досягне цього...

Різкий поштовх у бік: хтось немилосердно вирвав її з такої доброї країни мрії, змусив повернутися до страшної реальності.

– Людо, на тебе вчитель дивиться, – сказав їй сусід.

Люда, так звали нашу юну героїню, озирнулася, приходячи до тями. Той самий клас, той самий урок, учитель. Її країни немає і не може бути. Зітхнувши, дівчина взяла до рук ручку, відкрила зошит і почала писати.

Вічний страх. Всюди тільки страх. Один ланцюг щодня повторюваних дій. Вона не може ні розірвати його, ні

додати чогось свого, того, що їй не вистачає. Яка користь з того, що в неї є душа, що вона особистість? Навряд чи їй вдасться коли-небудь себе проявити.

Школа, дім, вечірки з друзями. Вона не може піти до парку, її вважатимуть божевільною. Їй кажуть, що чудес на світі не буває. А так хочеться! Адже якщо не вони, то залишається щоденна даремна метушня. Без віри в щось світле застається жити тільки в щосекундних сварках і непорозуміннях з людьми. Як можна прожити життя без надії, що є ще щось краще й прекрасніше за все це?

Продзвенів дзвінок. Дівчина встала, збрала підручники. Сусід по парті прошепотів їй на вухо:

– Значить, як звичайно. Ти прийдеш ввечері?

– Так, – натягнуто всміхнулася Люда. Хлопець, мабуть, не помітив її настрою.

Вони поговорили ще трохи. Про нові диски з прем'єрами фільмів, про те, що ввечері буде весело, щоб вона одягла щось «пристойніше». Люда погоджувалася, хоча внутрішньо заперечувала кожне слово, сказане щойно нею самою. Вона вже знала, яким буде цей вечір. На мить у ній прокинулося бажання замість цього втекти в парк. Адже ввечері на небі можна побачити яскраві далекі зірки, спробувати розпізнати сузір'я, просто помовчати, подумати, навчитися розуміти один одного. Мовчання іноді зближує більше, ніж будь-яка щоденна «веселість». Навіщо ці відчайдушні галасливі п'янки, коли тільки вранці розумієш, що накоїв учора? Так, танцювати їй подобалося. Вона любила музику, коли мелодійні звуки зачіпають всі струни твоєї душі і ти можеш виразити себе. Але й танцями можна пересититися, особливо під дискотечні ритми, які видають почуття... Слова готові були злетіти з її вуст, але Люда вчасно стрималася. Женья вважатиме її ненормальною, якщо замість «веселої» тусовки, вона запропонує йому зовсім не престижний парк. Вона ж, коли

§ Story

залишалася наодинці з чимось живим, природним, відчувала, нарешті, що ставала сама собою. З друзями було зовсім по-іншому: найбагородніше в ній втрачалось, коли вона намагалася чинити й говорити, як усі, підлаштовуватися під натовп.

Вони продовжували говорити, доки не вийшли на вулицю. Потім попрощалися. До вечора ще багато чого треба було зробити.

Люда була стрункою, тендітною дівчиною з правильними рисами обличчя. Зараз на ньому було щось зайве, і вона добре знала що. Косметика ніколи не любила їй. Але це була данина моді. Вона ще раз критично окинула себе оком. Розпущене волосся, біле плаття до колін, середньої величини каблук. Вона виглядала, мов безвинна незіпсована квітка, і любила одягатися так. Просто. Друзі весь час говорили, що вона одягається сіро й немодно. А її заперечення – не в моді проявляється справжній стиль і гарний смак окремої людини – ніхто не підтримував.

Вийшовши з дому, дівчина пішла сама їй відомими вуличками. На душі було нелегко. У житті

хотілося досягти багато чого, стати особистістю, справжньою людиною. А для цього не вистачало ні волі, ні сил, вона постійно здавалася, гублячись на загальному плані. Активна здорова дія – оце життя. А що є в неї? Страх. Постійно ховається від усіх, не говорить вголос, коли хочеться кричати. Нехай її нібито люблять друзі і є з ким зустрічатися, але вона не вільна. Як говорити, думати, реагувати – визначає норма. Що ж необхідно, щоб не схилитися перед шаблоном, а бути собою. Що робити, щоб не боятися? Відповіді не було...

У цей вечір Люда хотіла втратити контроль над своїми невеселими думками. Вона пила багато спиртного, виходила на двір курити й ледь стримувала сльози. Сьогодні було особливо важко. Чому я тут? Чому? Питала вона себе, продовжуючи рухатися в шаленому ритмі музики. Танцювала ще швидше, не дозволяючи собі зупинятися. Згадувала, як проходили найяскравіші вечори. Одного разу вони розбили вікно, колись зробили набіг на лікєро-горілочаний магазин, заради цікавості долучилися до вуличної зграї, ненароком втрутившись в їх розбори.

Навіщо? Тому що було нудно, вони шукали розваг.

Люда заплющила очі, прислухаючись до своїх думок. Завтра їй знову буде погано. Завтра вона ще пошкодує про те, що здалася. Завтра до кінця усвідомить це. Але це буде завтра...

За нею спостерігали. Кілька хвилин тому в зал увійшов високий молодий хлопець міцної статури. Він сів у кутку, за стіл, відмовившись від випивки. Спрямувавши на дівчину мудрий, ясний погляд. Дивився на неї, на її спроби виплеснути свій біль у танці й читав її душу, як ніхто інший. Він бачив відчай, прагнення знайти вихід, показати – їй чуже й неприйнятне все, що тут пропонують і чим живуть. Цей хлопець знав її краще, ніж вона сама. Його погляд був теплим і ніжним, помічав усі достоїнства й

недоліки, але не засуджував спантеличену дівчину. Більше того, він знав, які кайдани стримують її справжню сутність. Прийшов, щоб навчити її битися. Знявши піджак і повісивши його на спинку стільця, хлопець підвівся...

Раптом Люда відчула спокій, таке відчуття, що знайшла відповіді на всі свої запитання. І ще – як ніби це частина її самої, те, чого їй не вистачало, стоїть зараз поруч. Вона обернулася. Обійшла зал поглядом, при цьому спіткнувшись. Якийсь хлопець підтримав її. Від цього дотику Люда відчула, що весь її внутрішній світ перевернувся. Ні, швидше навпаки, зникла опора з–під ніг. Вона підняла зелені очі, натрапивши на такі ж самі, але з більш теплим і врівноваженим поглядом, і м'яку доброзичливу усмішку.

– Дозволиш провести тебе? – запитав її незнайомий хлопець таким рідним і зворушливим голосом, що в Люди всередині щось аж натягнулося, ніби струна. Він ніжно, по-батьківськи, взяв її за руку. Раптово Люда відчула, що тепер їй немає чого боятися: відтепер вона під надійним захистом.

§ Story

«Ні, це не любов, – думала вона. – Не та любов чоловіка й жінки. Це щось рідне, що дає сили. Як я могла жити без цього?». Хміль одразу ж пройшов. Почуття очищалися. Вона знову подивилася на Таємного гостя, але тепер замість неспокою в її очах несміливо замерехтів промінчик надії та відблиск щастя. Несподівано заграла спокійна музика, наповнюючи світлом таємні куточки серця. Знайомий незнайомиць тягнув її за собою в той жаданий світ чудес. Хлопець підтримував Люду, немов обіцяючи, що в усьому, що б вона не робила, відтепер він буде з нею і в думках її, і в щоденних працях, і не покине її, поки вона сама того не захоче. Тепер у неї є тверда опора. Саме такої свободи жадало все єство юної мрійниці.

Вони йшли вулицею.

– Тебе відвезти додому? – розірвавши пронизливу тишу, запитав новий знайомий. Вона на мить задумалася.

– Ні, я хочу в парк.

Він усміхнувся, ще міцніше стиснувши її руку.

– Я знав, що ти це скажеш. Ти ж хочеш мене багато про що запитати, чи не так?

– Хочу, – погодилася Люда.

– А мені потрібно багато чого розповісти. Нам треба встигнути за цю ніч, розумієш?

Люда не розуміла, що з нею відбувається. Вона йшла, мов уві сні, але думки її були напрочуд ясні. Зрозуміло одне: так добре їй ще ніколи не було, такої довіри вона ще ні до кого не відчувала, їй нічого було боятися. Тиша. На вулиці жодної душі. Немов навмисне для них зупинився час.

– Можеш питати, Людо, – продовжував хлопець.

– Хто ти? – вирвалось у неї, коли він назвав її на ім'я.

– Я той, Хто в Біблії названий Утішителем.

– Біблія? – запитала Люда.

– Книга життя. У ній написано, як може людина бути вільною та щасливою. Вона – основа основ. У ній написаний Закон Бога.

– Бог? – знову не зрозуміла Люда.

Хлопця це не збентежило, спокійно й упевнено він продовжував:

– Бог – Той, Хто створив Всесвіт

і управляє ним на засадах любові. Бог – це любов, Людо. І сильнішим за Нього нічого не може бути. Він – Творець, творить і ніколи нічого не руйнує.

Люда задумалася.

– Чому Ти підійшов до мене?

– Я повинен допомогти тобі розібратися, щоб ти свідомо зробила свій вибір.

– Який вибір?

Він промовчав.

Непомітно вони опинилися в її улюбленому парку. Знайшли лавку, присіли. Вночі зазвичай прохолодно, але зараз Люда чомусь цього не відчувала. Вона подивилась вгору. У неї захопило дух – це ж те, про що вона мріяла! Яскраві алмази зірочок химерним візерунком розсипалися по чорному оксамиті неба. Він простежив за її поглядом, промовивши:

– Зірки. Розкажи про них, Людо.

– Вони світять людям. Вони красиві, а ще, – Люда ненадовго задумалася й, нарешті, рішуче вимовила, – нагадують про велич Творця. Тепер я зрозуміла:

природа вся наповнена Його творчою красою, тому й викликає ніжне хвилювання в серці, коли милуєшся нею. Я щоразу відчувала саме це.

– Людо, – вимовив Незнайомець своїм зворушливим голосом, ніби кажучи про щось, відоме лише їм одним.
– Про що ти найбільше мрієш? Люда довго не могла зважитися вимовити цю таємну фразу.

– Про те, щоб існувала казкова країна, я стала ангелом, а цей світ зник. Навіщо потрібен світ, де кожен один одному ворог, де не можеш розкрити себе.

– А ти робила спроби? – перервав Він її.

Вона зніяковіла.

– Я боялася.

– Чому? Хоча я знаю відповідь. А тому скажу. Ти не повинна боятися бути самою собою. Творець створив тебе, як і кожного на нашій землі, унікальною особистістю. І ніщо не може тобі завадити виявити себе, роблячи добро й допомагаючи людям. Людо, Бог – це реальність, і ти можеш Йому довірити все.

§ Story

Вона усміхнулася.

– А Він цікавиться? Вибач, звичайно, але...

– Ти що–небудь чула про Ісуса?

Це ім'я, мов струмом вдарило її. Вона не чула його раніше, але чомусь разом з ним прийшла надія.

– Ісус... – повторила вона про себе, немов куштуючи на смак це слово.

Хлопець ласкаво дивився на неї.

– Щось схоже на Україну, про яку ти мрієш, є насправді. Є люди, які прагнуть до правди й знаходять її через Ісуса Христа, живуть за Біблією, дотримуючись Божих Заповідей. Вони володіють мудрістю, працьовитістю й чистотою. У них є опора, і тому нічого не може зламати їх. Такою людиною, «ангелом», може стати кожен. У цьому й полягає твій вибір, Людо, – чи хочеш ти стати «ангелом», чи готова написати Закон Божий у своєму серці?

– Здається, я зрозуміла, – замислено промовила дівчина.

Вони говорили довго, до самого світанку, й тоді Люда відчула всередині себе непохитну впевненість.

Страхи більше не тривожили її серце. Зажеврив край неба, невдовзі визирнув червоний бік сонця.

Задивившись, вона й не помітила, як Утішитель зник. Але це вже не злякало її, адже тепер дівчина знала, що робити.

Вона знайде істину, навіть якщо для цього знадобиться ціле життя. У її відродженій душі вже вимальовувалися гімни істинної свободи та щастя.

Вікторія ТАЛМАЗАН

Стань учасником молодіжного ток-шоу
на телеканалі "Надія"

ПОСПИЛКУЙМОСЯ

Відправ e-mail:
pospilkuimosia@hopechannel.info
(з темою "Хочу в ефір")

Прямий ефір на сайті -
остання неділя місяця о

19:00

WWW.POSPILKUIMOSIA.TV

Надія

Ваша пам'ять

Ви помітили, що останнім часом стали гірше запам'ятовувати? Чи, можливо, не можете переказати прочитане годину тому? Перевірте свою пам'ять за допомогою тесту. Дайте відповіді «так» чи «ні» на поставлені запитання.

Запитання

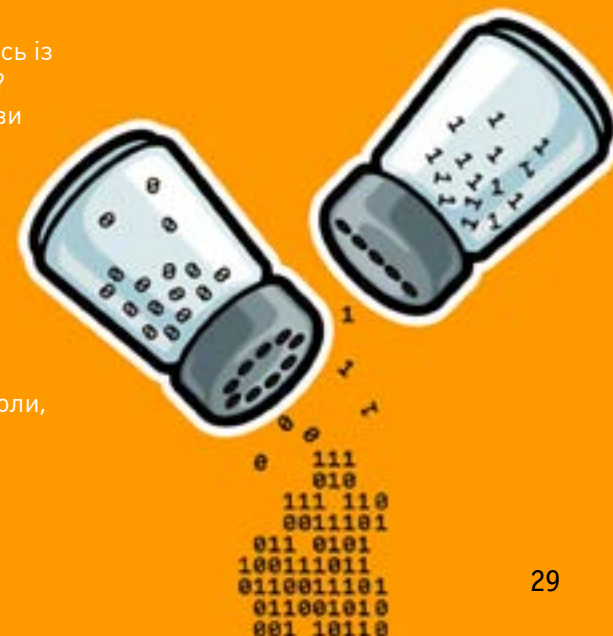
1. Чи легко ви можете запам'ятати 5 різних телефонних номерів?
2. Чи траплялося вам забути про ділову зустріч?
3. Чи можете пригадати, що ви їли на сніданок 3 дні тому?
4. Чи пам'ятаєте ви свій перший поцілунок?
5. Чи забули ви своє перше кохання?
6. Чи можете ви пригадати свій перший день у школі?
7. Чи вдасться вам розказати напам'ять вірш, вивчений ще в дитинстві?
8. Чи можете ви пригадати щось із одягу, який носили в 10 років?
9. Перед тим, як подзвонити, ви зазвичай шукаєте номер у телефонній книжці?
10. Чи можете ви пригадати ім'я вашого першого друга?
11. Чи нагадують вам деякі запахи якісь знайомі місця?
12. Чи можете ви пригадати дорогу, якою ви ходили до школи, дитсадка?
13. Чи пам'ятаєте ви про дні народження та ювілеї друзів?

Результати

За кожну відповідь "так" поставте 1 бал, за відповідь "ні" - 0 балів. Підрахуйте суму балів.

0 - 8 балів: У вас погана пам'ять. Імовірно, ви часто забуваєте про ділові зустрічі та дзвінки. Однак у такого стану речей є й свої переваги: ви так само легко забуваєте й про образи.

8 - 13 балів: У вас чудова пам'ять, ви майже все запам'ятовуєте.

PAY IT FORWARD

Original Motion Picture Soundtrack

Назва:

Заплати наперед

Назва: Заплати наперед

Оригінальна назва: Pay It Forward

Рік виходу: 2000

Тривалість: 123 хв.

Жанр: Мелодрама, драма

Режисер: Мімі Ледер

У ролях: Кевін Спейсі, Хейлі Джоел Осмент, Хелен Хант, Джон Бон Джові, Джей Мор, Джеймс Кевізел, Енджі Дікінсон, Девід Ремсі, Гері Вернц, Коллін Флінн, Марк Донато, Кетлін Уілхейт

ПРО ФІЛЬМ: Фільм режисера Мімі Ледер (Mimi Leder) розповідає про маленького хлопчика, котрий намагається змінити світ на краще, після того як його вчитель дає йому такий шанс. Коли ми говоримо про чудо, то здебільшого маємо на увазі казкові країни, чари, коли за помахом

чарівної палички виконуються бажання. Але ж чудеса трапляються щодня, прямо поруч з нами. Одне з таких чудес звершив Тревор (Хейлі Джоел Осмент), 11-річний хлопчик, коли в школі вчитель дав завдання подумати, як можна змінити світ на краще.

Цікавий факт про фільм. «Ідея фільму була тією чи іншою мірою втілена в життя благодійним фондом Pay it Forward Foundation, а також через діяльність британської громадської активістки Джейн Тьюсон і заснованої нею благодійною організацією Timebank. Загалом, з часу виходу фільму на екрани в 2000 році сотні вчителів цілих шкіл та університетів у Америці та за її межами організовували кампанії «Заплати наперед» серед учнів і досягали відчутних результатів». – Цікаво, а який вплив він матиме на тебе? Подивися і дізнайся!

ВІДГУКИ

– Це не казка. Не утопія. Перед нами світ, який ми самі можемо зробити, як цього захотів 11-річний хлопчик з доволі неблагополучної родини. Він закрутив величезну авантюру, і вона спрацювала. Я цілковитий реаліст, але вірю, що й у нашому житті таке можна здійснити. Просто час припинити сидіти й базікати, треба робити. Що може бути простіше? Що може бути складніше?) Для початку треба хоча б подивитися чудовий, розумний, сумний, вартий уваги фільм. Усім приємного перегляду! (Андрій).

– Якщо хтось ще не дивився – хутко за екран!! Це не просто можна, це ТРЕБА дивитися!! Просто неймовірний сюжет... Історія хлопчика, який змінив світ навколо

§ Videотека

себе (і не тільки), вражає! Коли дивилася, раптом зловила себе на думці: “Як же я не додумалася до такої теорії? Як до цього не додумалися древні філософи? Чому взагалі нікому не приходило в голову платити наперед?!!”. У такі хвилини розумієш, як зачерствів світ, і хочеться бігти, робити добро й нічого не просити взамін... (Аліна).

– “Заплати наперед” – найбільш щирий і зворушливий фільм, який я коли-небудь бачила. Я дивилася його не один раз, але при повторному перегляді враження не

Підготував Микола МАЦЮК

ПРИКИНЬ

125 децибел – таку силу голосу продемонструвала на змаганнях 14-річна шотландська школярка, перекричавши літак “Боїнг”, котрий злітав.

Перші візитки були в Китаї 2500 років тому в чиновників. На візитці червоного кольору була написана посада чиновника та його ім'я.

Одного разу швейцарського інженера Жоржа де Містрала осяяла нова думка під час рутинної операції, коли він виймав реп'ях з шерсті свого собаки. Після цього він 13 років (!) працював над ідеєю **застібки-липучки**.

Незважаючи на те, що кількість станів Кубика Рубіка перевищує **43410** в 19-му ступені, будь-яке з них можна перевести в «зібране» не більше ніж за 29 ходів.

зникають, ти навпаки знаходиш для себе ще щось нове. І це один з тих фільмів, фінал якого передбачити неможливо. “Заплати наперед”. Емоції, думки і сльози на очах. Приголомшливий фільм. Рекомендую всім без винятку! (Марія).

У жодного народу віра в безсмертя не була такою сильною, як у кельтів; у них можна було позичати гроші з тим, що повернеш їх **В ІНШОМУ СВІТІ**.

Одного разу в гостях у Фредеріка Шопена Жорж Санд (Аврора Дюдеван (у дівочтві Дюпен)), запитала: «Чи змогли б ви описати музикою поведінку моєї собаки?». Так був народжений **«Собачий вальс»**.

Довжина тіла найбільшого коника, якого ввіймали на кордоні Малайзії й Таїланду, вид якого не вдалося визначити, становила **25,4 см**, і він стрибав на довжину 4,6 м.

Якщо тобі цікаво знати більше про реальність нашого буття, пропонуємо тобі пройти спеціальний курс молодіжних уроків

10 запитань до Бога

- Чи настане кінець злу, болі та смерті?
- Чи існує справжнє кохання?
- Хто придумав секс?
- Окультизм: це міф чи реальність?
- Як потрапити на Небо?
- Коли настане кінець світу?
- Хто такий Ісус?
- Як Тобі зателефонувати?
- Хто створив наш світ?
- Це Ти написав Біблію?

Безкоштовно отримай поштою повний курс уроків.
Ми не претендуємо на те, щоб говорити від імені Бога. За нас це зробить Біблія. Сподіваємося, що ці уроки зможуть заохотити тебе до роздумів над ними.

Відрізний талон

Мене звати: _____

Моя адреса: _____

Я хочу пройти курс молодіжних уроків:
☐ "Формула життя" ☐ "10 запитань до Бога"

Флешка
Молодіжна християнська газета

прізвище та ім'я _____ мені _____ років

вказуй, будь-ласка, повну адресу з індексом

Формула життя

1. Подружись с собой!
2. Что значит дружба?
3. Подготовка к браку.
4. Выбери здоровье!
5. Мечтай о великом!
6. Спиритизм - кто хозяин невидимого мира?
7. Магический ритм - влияние музыки на личность.
8. Цель жизни - утвердись в своих ценностях!

Заповни відрізний талон, і надішли його за адресою: 04071 м.Київ, а/с 36
 До речі, ти можеш також замовити уроки, надіславши замовлення на e-mail: fleshka@i.ua
 (уроки будуть вислані звичайною поштою).

Відповідальний за випуск: директор видавництва "Джерело життя" Василь Джулай
Головний редактор: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Сергій Степанюк
Голова редколегії: Велечук Володимир

Редколегія: Петро Сироткін, Олег Алексєєв, Дмитро Поправкін
Переклад, правка: Ганна Борисовська
Верстка, дизайн: Олександр Лісовський, Анатолій Сременко
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Наклад: 10 000 прим.

Адреса: 04107 м.Київ, вул.Лук'янівська, 9/10-а
 e-mail: fleshka@i.ua
www.fleshka-ua.com

Якщо ти бажаєш пожертвувати кошти на розвиток газети, ти можеш це зробити через банк.
 Наші реквізити:
 Ідентифікаційний код:
 ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04107, м.Київ, вул. Лук'янівська, 9/10а
 Рахунок: 26006149457
 МФО 380805
 Найменування банку:
 "РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ"
 у м.Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.
 Відповідальність за зміст статей несе автор.

Додаток до газети
 "Вічний скарб"
 Свідчення про державну реєстрацію:
 Серія KB №8176 від 03.12.2003